

— Bà biết nhiều thêm mệt.

↗ Cửa phòng kẹt mở. Lisa lễ mễ bung vào cái khay lớn, trên để bộ ly pha lê xanh biếc. Móna sùng sốt :

— Bà làm gì thế ?

Lisa cười :

— Tôi rửa ly pha lê để lát nữa bà mời khách dùng rượu khai vị.

Lời nói của Lisa như mũi dao đâm vào tim nàng. Theo kế hoạch, lát nữa, người khách lạ sẽ tới. Sáng sớm, nàng vừa xuống giường, Lisa đã thi thảm vào tai. Tin này làm Móna mất bình tĩnh tuy nàng chờ đợi từ lâu. Bữa cơm trưa, thấy nàng mơ màng, Lisa đặt dao nĩa vào tay nàng, miệng khuyến nhủ :

— Bà ăn đi chứ ! Người ta khám phá ra thì hỏng hết.

Móna phản đối :

— Bà cứ lo sợ hão huyền. Trong phòng chỉ có tôi và bà. Trừ phi là tường có tai...

Lisa cười hiền từ :

— Tại bà không biết. Tường có tai, bà ạ. Và có rất nhiều tai...

Người tớ gái chạm rai tiến lại góc tường, vén thảm cúi trải trên nền nhà lên. Móna tái mặt, suýt kêu lên một tiếng kinh ngạc. Nàng nhận ra một ống loa vi âm nhỏ xíu gắn vào chân tường. Bàng hoàng, nàng đưa ngón tay lên môi. Lisa xua tay :

— Bà yên tâm. Tôi đã mở giầy điện ra rồi.

Lisa kéo ra một sợi giầy điện màu vàng, nhỏ lẫn tẩn. Giầy này nối ống loa vào bộ phận ghi âm bí mật. Giọng Móna run run :

— Họ đã ghi hết lời nói trong phòng, phải không bà ?

Lisa lắc đầu :

— Tôi đã bảo là bà đừng sợ. Việc đầu tiên khi tới đây là tôi lục soát khắp nhà. Phòng nào cũng có hai ống loa ghi âm. 18 ống loa cả thảy. Đường giây được chuyền ra ngoài. Nhân viên Phần gián đang túc trực trong biệt thự kế cận. Tôi đã gỡ hết.

— Thế nào họ cũng biết.

— Họ không biết được đâu. Hàng ngày, tôi chỉ cho họ ghi âm một vài giờ. Vào lúc bà ngủ.

— Không thu được tiếng tôi, họ sẽ ngờ vực.

— Tôi đã lo liệu hết.

— Trời ơi, Lisa đã giả tiếng tôi. Họ khám phá ra thì chết.

Lisa nheo mắt một cách ý nhị. Giọng nói của người nữ tỳ đột nhiên mất vẻ khàn khàn cổ hũu Móna giật mình. Nàng không ngờ Lisa bắt chước giọng nàng giống hệt. Nàng kêu lên :

— Trời ơi, giống quá.

Lisa đặt cái khay xuống bàn :

— Cám ơn bà.

Móna nhìn tận mắt người tớ gái kỳ dị :

— Bà giỏi thật. Thú thật, tôi không ngờ bà có nhiều tài riêng đến thế.

Lisa nắm chặt tay nàng :

— Ở với bà lâu, thì bắt chước giọng nói của bà là chuyện dễ ợt như trở bàn tay. Làm nghề này, ai cũng biết bắt chước như tôi. Trong trường, tôi đã học khóa bắt chước âm thanh. Không những bắt chước được giọng nói của bà, tôi còn

có thể nói ồ ồ như đàn ông, còn giả tiếng gà gáy, tiếng thú gầm, tiếng kẹt cửa nữa, bà ạ. Bà đừng ngại, họ không biết đâu. Tôi là nữ nhân viên tốt nghiệp ưu hạng về nghệ thuật giả giọng nói. Không cần lâu, chỉ trong 5 phút là tôi bắt chước được giọng nói của bất cứ ai.

Chỉ vào phòng ngủ, Lisa tiếp :

— Bà cần biết rõ vị trí của các ống loa. Trong ấy có 2 cái, cái lớn ở đầu giường, dưới cái nút điện bằng lát-tích, cái nhỏ, sau bàn đêm. Cái thứ ba trong phòng tắm.

Mona ra vẻ chưa hiểu :

— Trong phòng tắm, họ gắn loa làm gì? Không lẽ...

Người tờ gái giải thích :

— Kẻ phụ trách gắn máy ghi âm phải là nhân viên lão luyện. Nếu là kẻ tập sự thì đã tập trung ở phòng khách. Đứng ra, trong phòng tắm, người ta mới có hy vọng nghe lỏm được nhiều chuyện kín đáo. Bà nhớ lại xem! Phụ nữ có thói quen ca hát ngheu ngao dưới hoa sen trong phòng tắm. Những tia nước mát lạnh dội vào da thịt làm cho con người sảng khoái, muốn thổ lộ hết tâm tư giấu kín trong lòng. Tôi để ý nhiều lần thấy bà hát trong khi tắm. Đôi khi bà lầm bầm tên người bạn vừa gặp, hoặc công thức vật lý bà chợt nhớ ra. Vì vậy, gắn ống loa trong phòng tắm lợi hơn gắn ngoài phòng khách.

Mona thở dài :

— Tôi không bằng một phần trăm của bà. Tôi học đã nhiều, song chỉ học những điều vô dụng.

— Bà lầm rồi. Ai cũng khen bà là bộ óc toán học xuất chúng. Bà và tôi khác nhau một trời, một vực.

— Bộ óc của tôi chỉ đáng giá trong phòng thí nghiệm. Ra đời, nó không bằng đứa trẻ.

Lisa gạt đi :

— Bà đừng nói thế. Bà quan trọng hơn tôi ngàn lần. Vì vậy, tôi mạo hiểm đến đây, hầu hạ bà và bác sĩ H.

Câu chuyện hồi trưa diễn qua trí Mona như cuộn băng ghi âm. Nàng thờ người, ngắm người tờ gái tài ba và bí mật. Lúc nào Lisa cũng thần nhiên, như không hề có chuyện quan trọng. Lisa thần nhiên đến nỗi cái chết là điều đáng sợ nhất lại trở nên tầm thường, cũng tầm thường như ăn ngủ. Lisa quay lại. Mona cất tiếng :

— Nay Lisa, hồi trưa tôi quên khuấy. Máy ghi âm được giấu ở đâu?

Chẳng nói, chẳng rằng, người nữ tỷ tóc bạc non nửa tiến lại cái tủ buýp phê bằng gỗ quý, kê chỉnh chệch sát tường. Một bên dựng ly chén, một bên là máy thu thanh kèm máy hát kiểu mới, âm thanh nổi, chế tạo tại Đông Đức.

Lisa mở nắp, để lộ những nút vuông màu trắng dùng để mở máy thu thanh. Đèn trong máy được mở sáng. Lisa giăng ngĩa :

— Loại radiô này được sản xuất hàng triệu cái, thường được dùng để ghi âm lên lút. Bà nhận thấy cái gì khác trong những cái nút trắng không?

Quan sát một phút, Mona lắc đầu :

— Không.

Lisa đáp :

— Đúng thế. Bà không thấy khác, vì lẽ giản dị bên ngoài nó là máy thu thanh. như mọi cái được bán trên thị trường. Nó gồm 9 nút, 4 nút tìm luồng sóng, 1 nút tắt, 2 nút mở máy quay đĩa, và sau cùng 2 nút để chọn giọng trầm hay cao. Trong số những nút này, có một nút riêng để đóng mở bộ phận ghi âm.

— Nút nào, hả Lisa ?

— Nút quay đĩa. Nút thứ nhất để vặn hifi, nút thứ hai, vặn âm thanh nổi. Nhấn xuống, đèn trong máy bật lên, muốn cho máy ghi âm chạy bà phải kéo cái nút lên, bên dưới có 2 nút nhỏ khác, nút mở màu xanh, đóng màu đỏ.

— Tại sao Lisa biết ?

— Tôi đã học kỹ phương pháp ghi âm của GRU. Trước ngày nhận công tác, tôi được làm quen với mọi kiểu máy ghi âm trá hình trên thế giới.

— Liệu tôi nói hớ gì không ?

— Trong khi bà ngủ, tôi đã gõ bằng nhựa ra nghe lại. Cũng may, bà không hớ.

— Nếu có ?

— Gặp trường hợp này, tôi sẽ xóa đi, và thay vào bằng tiếng nói khác.

Người hầu gái chậm chạp rót rượu vào ly. Bộ ly pha lê đắt tiền này được đem theo từ Mạc tu khoa Địch lên đường, hai người chỉ kịp ăn điểm tâm, rồi trèo lên xe hơi riêng, ra phi trường quân sự Vorkóvó. Mônica nâng ly vodka lên môi :

— Cầu trời cho chúng ta được ở gần nhau mãi.

Lisa gạt đầu, ra dấu cảm ơn.

— Tôi chúc bà hạnh phúc.

Lisa mỉm thêm một nụ cười, Lisa phải cười vì sợ Mônica đọc được sự thật trong đôi mắt ưu tư. Theo lệnh trung ương CIA, Lisa không thể tháp tùng Mônica. Song Mônica không được phép nói cho nàng biết. Tấn trò lạ lùng này, Lisa phải đóng đến cùng.

Trong khi ấy, có tiếng động ngoài hành lang. Một người đàn bà tuyệt đẹp bước vào.

..

Thành phố đã lên đèn. Chiếc xích lô đạp ịch ạch qua những con đường vắng tanh.

Thu Thu đã thuộc lòng tên đường mới ở Hà nội. Người xa phu đạp qua Âu trĩ viên. Hồi nhỏ, mẹ nàng thường dắt nàng vào vườn đánh đu, chạy vòng quanh cho đến khi mệt nhoài, nằm thở dưới lùm cây xanh mát. Những buổi trưa nắng gắt, nàng mang ghế mền ra chơi. Ngày nay, Âu trĩ viên ở gần tòa Thị chính và sở Thuế không còn là khu vườn xinh xắn và thơ mộng nữa.

Ngã năm Hàng Đào bụi ngùi dưới ánh đèn vàng ệch và yếu ớt. Ngày nàng ra đi, đây là địa điểm đông đúc, mỗi đêm cuối tuần chen chân không lọt. Nàng chỉ gặp lại những người đàn ông vội vã, không có thời giờ nhìn nghiêng, để thưởng thức sắc đẹp

Thu Thu lơ đãng ngắm những tia nước vọt lên tung tóe trong cái bể nước hình tròn. Cửa ống xe điện leng keng. Nàng cất tiếng :

-- Rẽ sang trái.

Nửa giờ sau, nàng gõ giày xuống sàn cho người xa phu dừng lại. Từ nơi Si sumang đậu xe

hơi đến giờ, nàng đã thay xịch lô hai lần. Nàng sẽ đổi lần thứ ba trước khi đến nhà trọ.

— Hoạt động tại ngoại quốc nhiều lần, nàng đã quen với nếp sống tiện nghi trong các khách sạn đắt tiền, khách nhắc điện thoại lên là muốn gì cũng có. Trong thời gian ở Hà Nội, nàng sẽ thiếu thốn mọi bề. Song nàng không thể lấy phòng trong lữ quán Métropole, dành riêng cho cố vấn ngoại quốc. Ông Hoàng đã chọn sẵn một nhà trọ ở khuất trong hẻm Phan Bội Châu.

Nàng nói dối với Sisumang là trọ tại lữ quán Hòa bình. Vì từ khi đáp xuống Gia Lâm, nàng không thể gặp hẳn nữa. Không hiểu sao nàng lại nhớ đến khách sạn Hòa bình, hơn các tên khách sạn khác. Có lẽ vì trong quá khứ, Văn Bình đã trọ trong lữ quán Hòa bình. Khi về, gặp nàng, chàng lắc đầu, le lưỡi :

— Gớm, anh còn sợ đến giờ...Đàn ông như anh mà chịu không nổi thì đàn bà phải chết.. Đọc sách thì đèn không đủ sáng, lại tắt luôn. Nước thì chảy từng giọt vàng khè, khổ chết đi được...

Nàng xin ông Hoàng được tới lữ quán Hòa bình, song ông Hoàng từ chối :

— Không được. Sau vụ phá phách của Văn Bình, họ đã thay đổi nhân viên. Hiện nay, viên giám đốc là một sĩ quan Phản gián.

Lúc đầu xịch lô trước nhà trọ, Thu Thu giật mình, khâm phục ông Hoàng th êm lên. Những điều nàng đọc trong hồ sơ hoàn toàn đúng với thực tế :

«. Trước cửa, có một tấm bảng sơn đỏ dài 3 thước, rộng 0th60, kẻ chữ vàng chói, nhà trọ Viên-

chan. Tường quét vôi trắng, và cánh cửa sơn nâu. Du khách từ Ai lao tới đều ngụ tại đây. Chủ nhân là người Việt, sống nhiều năm ở Vạn Tượng Hiện nay, y có liên lạc Phản gián Hà Nội...

Tấm bảng sơn đỏ, bức tường trắng, và cánh cửa sơn nâu... đập vào mắt nàng. Thu Thu mỉm cười. Trước phút từ biệt, ông Hoàng nói đùa một câu ri rôm :

— Bà đừng giận tôi nhé. Nhà trọ này rất bẩn. Song, tôi không thể kiếm nơi nào tốt hơn. Chủ nhân là một báo viên Phản gián, tuy nhiên bà sẽ được yên trí hoàn toàn. Hẳn có yếu điểm : mê đàn bà đẹp. Bà có thể mang điện đài ra xử dụng trước mặt hắn, hắn sẽ không báo cáo với thượng cấp, miễn hồ bà hứa hẹn khôn ngoan với hắn. Bà cần thận nhé, vợ hắn ghen vào bậc nhất nhì Hà Nội.

Ông Hoàng nói đùa : nàng suýt lộn mửa khi bước vào căn nhà tranh tối tranh sáng, một mùi khó tả xông lên. Một cô gái mặc áo ngắn màu đà, thứ bờ-lu kín cổ của Trung cộng, đang cúi mũi vào cuốn tiểu thuyết nhàu nát sau cái bàn mộc la liệt giấy bút và chìa khóa. Không cần lại gần, Thu Thu biết cô gái đang ngốn truyện tình. Nàng đoán ra, nhờ cặp mắt ngược lên ướt đầy tình cảm :

— Thưa...cô lấy phòng ?

Thu Thu hiểu rõ thái độ bần khoản của thiếu nữ. Choáng váng trước nhan sắc của khách, cô gái chưa biết nên kêu nàng là cô hay bà. Thu Thu còn trẻ măng nên cô gái gọi là cô. Nàng đáp :

— Vâng, tôi là Thao My, từ Lào tới. Tôi

đã đánh điện trước giữ phòng...Sứ quán Lào đã báo cho ông giám đốc tuần trước...

Thiếu nữ cười :

— À, tôi nhớ ra rồi. Phòng có trên gác, số 13, ở cuối hành lang. Chúng tôi dành cho cô căn phòng đẹp nhất.

Nghe tiếng 13, Thu Thu cố trấn tĩnh dè dặt thở dài. Như nhiều phụ nữ khác, nàng rất tin dị đoan, dầu trong nghề gián điệp, tin dị đoan là bậy. Nàng vốn ghét con số 13.

— Còn phòng nào khác không cô ?

Cô gái trở mặt ngạc nhiên :

— Không. Phòng này đẹp nhất.

Thu Thu lặng lẽ xách va li lên lầu. Hai lần, cô gái khoe phòng 13 đẹp nhất, Thu Thu không thể thổ lộ rằng nàng thù con số 13. Con người sống phía sau bức màn sắt không được quyền lựa chọn. Và dĩ nhiên, không được quyền tin dị đoan.

Thang gác xi măng dầy vỏ chuối làm nàng trượt chân, suýt ngã. Thiếu nữ ngồi sau bàn lại gục đầu vào tiền thuyết, không để ý tới lời phản nản của Thu Thu.

Nàng ngậm ngùi nhớ lại những khách sạn tráng lệ nàng đã đi qua. Mỗi khi đàn bà trượt chân, viên quản lý hốt hoảng chạy lại, với hàng chục tiếng xin lỗi ngọt ngào. Ở đó, người ta không muốn khách trọ bận tay, một cái gói nhỏ cũng được bồi phòng cung kính mang hộ. Khách trọ không phải treo toát mồ hôi, chỉ ngoắt tay... là thang máy mở cửa, một thiếu niên mặc đồng phục sạch sẽ, vẻ mặt khả ái, ấn nút.

Nơi nào cũng nút là nút. Vào phòng, ấn nút

máy điều hòa khí hậu sẽ chạy rè rè, ban phát hơi lạnh dễ chịu. Trong phòng tắm, ấn nút, nước nóng chảy ào ào. Ngoài hành lang, ấn nút, chai giải khát hoặc gói thuốc lá thơm, hoặc thỏi sáp môi tròn trịa mạ vàng rực rỡ, tuột ra. Mỗi lần nang lấy thuốc lá, một đạo quân nam giới ủa lại, sẵn sàng bật lửa...

Trong căn gác trọ xiêu vẹo này, nàng chỉ thấy vền vền cái giường gỗ tiêu tụy, tróc vẹt-ni, cái bàn cầu bần, và cái tủ mở ra cốt kết như con nít nghiêng răng trong đêm khuya. Phòng tắm riêng không có, muốn cần nước phải mở cửa ra cuối hành lang, đứng đợi.

Nhún val, Thu Thu ném vali xuống giường. Văn Bình thường nheo mắt, trề môi mỗi khi ông Hoàng cử chàng ra Hà Nội. Chàng nói với nàng rằng xuống địa ngục còn sướng hơn. Vì ít ra dưới đó còn có đàn bà... Trong khi Hà Nội chẳng có gì hết.

Chương trình hoạt động của nàng gồm nhiều việc. Việc đầu tiên là tới chỗ ben. Nàng cúi xuống xem đồng hồ. Giờ này, người ta đang đợi nàng. Nàng khép cửa, lặng lẽ xuống nhà. Lúc nàng đi qua, cô gái vẫn không ngẩng đầu lên. Có lẽ chàng thanh niên đẹp trai trong truyện đang hôn người yêu.

— Khi trời buổi tối đượm mùi hoa phượng vĩ băng hắc. Nàng chợt nhớ ra mùa hè. Mùa hè ở miền Nam, nàng thường ra bãi biển nằm dài trên cát tắm nắng và ăn cá luộc. Năm ngoái, nàng sống một tuần lễ thần tiên với Văn Bình ở Long Hải. Giờ đây, chàng đã khoác áo cà sa. . .

Bách bộ trên đường Phan bội Châu, nàng lóng tai nghe phía sau. Già dặn trong nghề, nàng không bao giờ khinh địch. Dầu chưa bại lộ, nàng vẫn thận trọng.

Đền Cửa Nam, nàng vẩy xích lô. Mõna ở trong một biệt thự gần Cửa Đông. Như thường lệ, nàng đòi xích lô nhiều lần.

Người xa phu thứ ba có thân hình ốm yếu, khẳng khiu như từ lâu chưa được ăn no. Nghe hấn thở phì phò, nàng cảm thấy thương hại. Nàng dặn dậu xe cách biệt thự hai trăm thước. Trả tiền xong, nàng băng vào bóng tối. Bỗng người xa phu gọi giắt :

— Thưa bà... .

Nàng đứng sững lại :

— Gì thế ?

Người xa phu lật nón, quạt phe phẩy, tiến lại gần nàng

— Tôi trông bà quen quá.

Nàng chưa kịp đáp, hấn đã tiếp :

— À, tôi nhớ rồi. Bà ở trong biệt thự quét vôi xám, xế cửa nhà tôi. Bà cho nhiều tiền, tôi không dám nhận.

Nghe nói, Thu Thu giắt mình. Trước khi rời nhà trọ, nàng đã lấy sẵn ba tờ bạc năm hào để trả ba cước xe từ đường Phan bội Châu đến Cửa Đông. Năm hào một cước là quá đắt. Tuy nhiên, không ai trả lại tiền bao giờ. Trừ phi... .

Nàng bèn hỏi :

— Tôi đưa ông bao nhiêu ?

— Thưa tờ 5 đồng.

— Ông giữ lấy mà tiêu.

— Không thể được. Vợ tôi biết được tôi lấy tiền của bà thì phiền lắm. Nhờ bà cho thuốc, vợ tôi đã khỏi bệnh.

Thu Thu bắt đầu hiểu. Định mạng éo le đã khiến gã xa phu ở gần biệt thự tạm trú của Mõna. Vợ nhuốm bệnh, không mua được thuốc, hấn cầu cứu Mõna. Và nàng cho hấn thuốc. Nghĩa là gia đình hấn đã biết Mõna quá nhiều. Về nhà, hấn sẽ vui miệng thuật lại là ân nhân được hấn chở từ Hàng Đào lên cửa Đông.

Thu Thu tin rằng sở Phán gián đang theo Mõna từng giây, từng phút. Tính nhanh nhẩu của gã xa phu sẽ giúp địch phăng ra nàng. Trong buổi đầu tiên ở Hà nội, nàng không ngờ phải thi hành một quyết định vô cùng tàn nhẫn. Tuy nhiên, nàng chỉ có thể làm tròn công tác, nếu bí mật được bảo vệ. Để bảo vệ bí mật, nàng, đã giết người ở Vạn Tượng... .

Nàng nói với người xa phu :

— À, tôi quên mua cái này. Ông đưa tôi ra vườn hoa Cửa Nam một lát được không ?

Hấn don dả :

— Mời bà. Vợ tôi đã khỏe. Tôi hẹn nó 9 giờ mới về... .

« Hẹn nó 9 giờ mới về »... Thu Thu rùng mình. Nàng đã giết nhiều người, trong số có kẻ thù, và nạn nhân vô tội. Nàng phải giết, nếu không, người ta giết nàng. Lần này, gân tay nàng bỗng run lay bầy. Là đàn bà, nàng hiểu rõ nỗi đau khổ của người vợ chờ chồng. Nhiều đêm, Văn Bình đến chậm, nàng phát điên, muốn đập toang bàn ghế cho hả giận. Huống hồ đêm nay, người vợ đáng

thương kia sẽ chờ đến sáng... Rồi chờ suốt đêm mai... Chờ đến ngày tắt thở...

Xích lô từ từ đạp qua đường Tuyên quang tối om. Xa xa vẳng lại tiếng còi xe hỏa từ Phòng về. Thu Thu bặm môi, ngăn giọt lệ trào xuống má. Vì nhiệm vụ, nàng không thể mềm yếu. Nàng bật nói:

— Ông dừng lại đây.

Thu Thu đảo mắt nhìn tứ phía. Một chiếc ZIS đồ sộ vụt qua, đôi mắt đèn pha sáng quắc quét lia lịa trong bóng tối đồng lõa. Ngoài ra, nàng không gặp ai, kể cả bóng dáng quen thuộc của cảnh sát viên. Vẫn ngồi trên xe, nàng gọi:

— Này ông.

Hắn cúi đầu, nghe nàng nói. Thu sức lực vào sống bàn tay, nàng phạt thật mạnh vào cổ hắn. Nạn nhân ngã nhào xuống vỉa hè. Nàng bồi thêm một atemi vào yết hầu. Hắn thở hắt ra, rồi nằm lịm. Nàng rút mù soa lau sạch dấu tay trên xe. Nàng rón luôn cái ví tiền lép kẹp của gã đàn ông bất hạnh, cất vào xác. Nàng cần lấy tiền để lừa công an là gian phi.

Thở dài nảo nuột, nàng quay về Cửa Đông. Lương tâm nàng vừa thêm một tội ác. Song tiếng nói rắn chắc của giáo sư MI-6 lại văng vẳng bên tai nàng:

— Người gián điệp lỗi lạc nhất cũng là người ít lương tâm nhất. Dĩ nhiên khi ngồi một mình, người gián điệp cũng biết vui, biết buồn, biết yêu, biết ghét như nhân loại thông thường, song khi hành nghề, người gián điệp biến thành bộ máy điện tử không suy nghĩ, không ngần ngại, hoặc biến thành con quái vật uống máu không tanh...

Lúc nàng đến gầm cầu, trời bỗng đổi gió. Những đợt gió lớn từ đê sông Hồng hùng hổ thổi tới. Rồi mưa rơi lảm lã.

Những giọt mưa mát lạnh ngấm vào da thịt Thu Thu. Nàng hơi bức mình vì không mang áo tơi. Trời mùa hạ ở Hà nội không mưa như ở Sài Gòn nên nàng không để ý.

Nàng rẽ sang trái. Qua gầm cầu là đường vào nội thành, khu vực dành riêng cho cố vấn quân sự ngoại quốc. Biệt thự của Mônga nằm khuất sau rặng sấu xum xuê.

Nhìn ngoài, Thu Thu đoán phỏng tòa nhà rộng trên 400 thước vuông. Tường xây kín, cao quá đầu người, nàng phải kiễng chân mới quan sát được bên trong.

Sợ gặp người gác, nàng không tới cổng trước. Vòng ra sau biệt thự, đến chỗ vắng, nàng dừng lại. Mưa vẫn rơi lã chã. Nước mưa luồn vào áo lót mình, làm nàng nhột nhột như bị mơn trớn dưới bàn tay đàn ông vụng về.

Nàng rún mình bám lấy tường. Để giày mỏng và êm của nàng đặt xuống thảm cỏ trong vườn, không gây ra tiếng động. Vào được bên trong, nàng ngồi thụp, mắt mở rộng để làm quen với bóng tối. Kể ra, trời còn sớm. Ở Sài Gòn, thiên hạ mới dùng rượu khai vị, chưa ăn cơm. Nhưng ở đây, đêm đã khuya.

Ngoài vườn, không một ánh đèn. Mônga đã theo đúng chỉ thị: một ngọn đèn nhỏ, le lói giữa cửa sổ, ngấm bảo rằng Thu Thu có thể xô cửa vào. Thu Thu bước nhanh dưới mưa. Nàng đẩy cửa ngoài hành lang. Rồi cánh cửa vào phòng khách.

Trong căn phòng rộng trang trí sơ sài và lạnh lẽo, hai người đàn bà chờ sẵn. Mòna mặc đồ đầm, màu xanh da trời, hình vóc, diện mạo giống nàng như tạc. Lisa đứng bên, đôi mắt trầm tư, như nghĩ đến một kỷ niệm xa xăm.

Thu Thu nhận ngay được Lisa. Hình ảnh và tướng mạo của nữ điệp viên CIA Lisa đã được ghim trong chỉ thị công tác. Nàng biết Lisa là công dân Mỹ, đội lốt nữ tỳ người Nga. Nàng còn biết Lisa là một điệp viên bình tĩnh, gan dạ, già dặn, đủ bản lĩnh hoạt động nguy hiểm trong lòng địch.

Nàng vượt nước mưa trên mặt, rồi nói bằng tiếng Nga :

— Xin lỗi bà, tôi không tìm được địa chỉ. Bà là phu nhân đồng chí đệ tam tham vụ phải không ?

Câu hỏi này là mật hiệu liên lạc. Lisa khoan thai đáp :

— Bà làm rồi. Chúng tôi mới đến đây được 9 ngày. Nếu bà muốn, chúng tôi có thể chỉ ba đến nhà đồng chí đệ nhất tham vụ.

Thu Thu mỉm cười, chìa tay bắt và tự giới thiệu :

— Em là Thu Thu. Bạn trong tổ chức thường gọi là FR. 234.

Mòna nghiêng mình :

— Hân hạnh được gặp chị. Chắc chị đã biết em, Mòna...

Lisa xen vào :

— Chị ướt hết. Phiên chị vào trong nhà thay áo.

Nghe Lisa nói, Thu Thu sực nhớ y phục của nàng đã ướt sũng. Nàng ngoan ngoãn theo người

hầu gái vào phòng ngủ. Nàng ngạc nhiên khi thấy bộ xiêm y màu hồng khá ái được đặt trên giường. Thì Lisa giải thích :

— Thấy mưa, tôi đoán chị bị ướt. Vả lại, đầu trời tạnh ráo, chị cũng cần làm quen với áo quần của bác sĩ Mòna. Chị bằng lòng vậy, Mòna chỉ tra màu hồng. Chắc chị mặc vừa, vì diện tín cho biết vòng ngực, và vòng hông của chị bằng Mòna.

— Trời ! Họ chu đáo đến thế ư !

— Hoạt động trong vùng cộng sản, không chu đáo thì mất mạng. Bàn chân chị nhỏ hơn Mòna một số, nên tôi đã mua giày riêng cho chị.

— Cảm ơn. Khi nào lên đường ?

— Tôi chưa biết. Còn về phía chị ?

— Chiều mai, phi cơ quay về Vạn Tượng. Nội sáng mai, tôi sẽ trình giấy tờ, và tôi gặp đại diện Mậu Dịch qua quit cho xong chuyện. Theo chương trình, tôi sẽ lưu lại từ ba ngày đến một tuần, nhưng trưa mai tôi sẽ cáo đau, đòi về liền. Mòna dùng căn cước của tôi mà ra phi trường Gia Lâm. Đến Khang Khay sẽ có người đón. Nhân viên của ta theo Mòna về Vạn Tượng. Từ Vạn Tượng, Mòna sẽ đáp máy bay riêng, cất cánh ban đêm về Sài Gòn. Nếu không gặp trở ngại, đêm mai Mòna sẽ có mặt ở Sài Gòn. Theo chị, có thể gặp trở ngại không ?

— Hy vọng là không. Tuy nhiên, tôi không dám đoán chắc.

Trở ra phòng khách, Thu Thu bắt gặp Mòna ngồi yên lặng bên chai vốt-ka voi phân nửa. Người Nga thượng lưu thường uống nhiều rượu. Là nhà bác học, quen sống ưu đãi, Mòna nghiện rượu như chồng ? Nghĩ đến cảnh uống vốt-ka liên miên như

Mona, Thu Thu ớn lạnh. Thấy ra nàng không phải là tay tập sự trong xã hội lưu linh, song nàng rất ghét vốt-ka.

— Bông Mona đứng dậy, vẻ sững sốt hiện đầy trong cặp mắt sáng quắc và đen láy. Trong bộ xiêm y màu hồng tha thướt, Thu Thu giống nàng như đúc. Thu Thu nhoẻn miệng cười. Bằng đuôi mắt, nàng quan sát nhà nữ bác học mà ông Hoàng coi là kỳ tài, khả dĩ đóng góp quan trọng vào công trình phát minh tia sáng giết người.

Mona rất đẹp. Đẹp vì nàng mang hai giòng máu trong người. Đẹp vì nàng biết cách trang điểm. Thân thể nàng cân đối và rắn chắc, chứng tỏ nàng là môn đệ cường tin của thể dục thẩm mỹ. Thật không ai ngờ người đẹp như nàng... lại là bộ óc toán học phi phàm. Hoài của... chỉ cần tấm thân quý giá ấy Mona đủ sống sang trọng, không cần phải là thiên tài vật lý.

Mona hỏi :

— Chị dùng rượu cho ấm nhé ?

Thu Thu từ chối. Mona nói :

— Chị đừng quên em là con sâu vốt ka. Chị không thích, mai kia đóng vai em, chị vẫn phải uống.

Thu Thu ngồi xuống di-văng :

— Chị yên tâm. Tử lượng em rất khá.

Mona lại hỏi :

— Mai em đi phải không ?

Lisa đáp :

— Thưa bà, vâng.

Mona tỏ vẻ bất mãn :

— Đến phút này Lisa còn giữ thái độ khách

sáo nữa ư ? Không được Lisa giúp, tôi không có ngày nay. Tôi còn ít tuổi, chỉ đáng làm em út của Lisa thôi.

Lisa đáp :

— Bà đừng câu nệ. Tôi là người hầu gái phải xưng hô cho đúng với chức nghiệp. Dầu Thu Thu là đồng nghiệp, từ nay tôi sẽ gọi là bà.

Mona thở dài :

— Tôi thèm được hoạt động như chị Thu Thu Sống mãi trong cảnh phăng lạng, tôi chán muốn chết

Thu Thu tủm tủm :

— Cuộc đời gián điệp không đầy thơ và mộng như chị tưởng đâu. Cái chết luôn luôn chực sẵn bên mình. Thú thật với chị, em không biết sống chết lúc nào. Em cũng không được quyền nghĩ đến tình yêu nữa. Chị tốt số hơn em nhiều. Vì chị sắp gặp lại người yêu.

— Người yêu của chị ở đâu ?

— Em không có người yêu. Vả lại, nếu có, theo nội quy, em phải nói không.

Bà người lại yên lặng. Mưa rơi lách tách ngoài sân. Giây lâu, Thu Thu ngẩng đầu :

— Em muốn dặn chị một điều. Chị sẽ đi Vạn Tượng với thông hành của em, nữ thương gia Lào tên là Thao My. Giấy chiếu khán do hoàng thân Souphanouvong ký.

— Chữ ký thật hay giả ?

— Thật trăm phần trăm. Dọc đường, chị phải nói tiếng Pháp. Điều này rất dễ đối với chị, vì chị rất giỏi Pháp ngữ.

Suy nghĩ một phút, Mona hỏi sang chuyện khác :

— Chị có thể cho biết anh ấy hiện ở đâu ?

«Anh ấy» là người yêu của Mòna. Thu Thu đáp :

— Cấp trên của em nhờ thừa lại với chị rằng người yêu của chị còn độc thân Song ở đâu thì em không biết. Có lẽ muốn dành một sự ngạc nhiên thích thú cho chị. Và lại, trong nghề điệp báo, mỗi người chỉ được biết một phần câu chuyện. Thượng cấp không nói rõ, để giữ bí mật.

Mòna nói :

— Em hy vọng đó là một sự ngạc nhiên thích thú Trong tuần này, đêm nào em cũng mơ thấy anh ấy. Nhưng thưa chị, em có cảm tưởng kỳ dị là anh ấy không còn trên cõi thế này nữa. Tuy nhiên, để an ủi, em cố tin vào lời hứa của Lisa và chị. Nếu anh ấy chết, em sống cũng bằng không. Thà em ở lại... .

Thu Thu nín lặng. Hơn ai hết, nàng biết rõ tình nhân của Mòna đã chết. Có lẽ Mòna đã đọc thiên tình sử của Cornelia, thiếu nữ nghiện rượu, và đa cảm, đóng vai trò quan trọng trong vụ Cicéron ở Ankara trong thời chiến. Người yêu của Cornelia cũng không còn nữa (1)...

(1) - Cicéron là vụ gián điệp lý thú và quan trọng trong thế chiến thứ hai. Elyesa Bazna, bồi phòng của ông đại sứ Anh tại Ankara, mở trộm tủ kết của sứ quán, chụp tài liệu bán cho Moyzisch, đại diện mật vụ Đức. Phán gián Anh-Mỹ bèn đưa Cornelia Kapp vào làm thư ký cho Moyzisch trong sứ quán Đức. Tuy là người Đức, Cornelia phục vụ cho Anh-Mỹ, vì yêu một thanh niên Mỹ Đến khi nàng về Mỹ thì chàng thanh niên đã chết. Nàng đâm ra tuyệt vọng và mất trí.

Lisa đặt tay lên vai nhà nữ bác học Sô viết :

— Bà đừng quẫn trí. Người yêu của bà đang chờ bà ngày đêm trên đất Mỹ. Bà là nhà khoa học đại tài, có thể giúp ích nhiều cho nhân loại.

Mòna thở dài :

— Nhưng bộ óc của tôi chỉ có thể hoạt động nếu được trợ lực bởi trái tim. Dầu sao tôi cũng là đàn bà... Sự thất vọng sẽ làm tôi còm cõi mà chết.

Thu Thu trầm ngâm nhìn những bông hồng đỏ thắm trong bình pha lê trong suốt. Bó hoa rực rỡ như người con gái đôi mươi sẽ tàn tạ nếu trong bình thiếu nước. Mòna cần yêu như đóa hoa hồng cần nước.

Thu Thu đã phải lừa Mòna. Nói dối tàn nhẫn thật, song nghề gián điệp là nghề nói dối. Nàng đã nói dối với Mòna một cách tàn nhẫn như đã hạ sát một cách tàn nhẫn người xa phu vô tội.

Không khí trong phòng trở nên khó thở. Thu Thu lặng sang chuyện khác :

— Chị đoán được sẽ đi đâu không ?

Mòna đáp :

— Có lẽ tới một trung tâm thí nghiệm bí mật dọc biên giới Hoa-Việt hoặc Lào-Việt. Hồi nhà tôi còn sống, tôi đã được nghe bàn về vấn đề này.

— Tại sao họ không lập trung tâm thí nghiệm trên lãnh thổ sô viết ?

— Theo em, có 2 lý do. Thứ nhất, trung tâm thí nghiệm này phải ở trong một căn cứ hỏa tiễn xuyên lục địa. Hiện nay, Nga sô chưa đủ hỏa tiễn xa tầm để oanh tạc nam bán cầu. Đặt gián hỏa tiễn trong vùng rừng núi dọc biên giới Hoa-Việt có lợi là rút ngắn được tầm bay của hỏa tiễn.